

Dato: 20260302

Nekrolog: Torben Westergaard

v/ forskningsprofessor Peter Vuust

Musiker, komponist og lektor i teoretisk musikpædagogik på Det Jyske Musikkonservatorium (DJM) Torben Westergaard er død 65 år gammel efter kort tids sygdom.

Torben og jeg gik i samme klasse på Statsgymnasiet på Fenrisvej i Aarhus. Han boede i Åbyhøj og jeg i Hasle, blot et par hundrede meter fra hinanden. Det var i slutningen af 70'erne, i rummet mellem flippere, disk'ere og yuppier, med kædedans til festerne og koncerter med Gnags, CV Jørgensen og Sneakers. Torben og jeg diskuterede altid musik – han var mere til Weather Report, jeg til McCartney. Vi havde respekt for Torben i klassen. Han besad en blanding af seriøsitet og underspillet humor, altid med en krystalklar sans for, hvad der var væsentligt. Når han sagde noget, var det altid vigtigt, rigtigt og mange gange uforglemmeligt. Som da han, i tråd med tidens ånd, i en dansktime ytrede sig mod den evindelige stræben efter materialistiske goder, og en af de andre påpegede, at Torben da vist selv havde købt en ret dyr Fender bas. "Men det er noget andet", sagde han. "Det er essentielt. Musik er essentielt." Han var bare født mere moden og voksen end os andre, i hvert fald end mig.

Torben og jeg spillede musik i frikvartererne. En enkelt gang pjækkede vi ligefrem fra en dobbelttime og kørte hjem for at øve os på Real Book-numre: Stella by Starlight, Autumn Leaves, Satin Doll osv. Han spillede mest klaver, men var også så småt begyndt at spille bas. Vi skrev sange. Torben skrev: *Hvad gør en sylte, når at den fryser, det er da soleklart, den tager syltetøj på, du-ah, den tager syltetøj på, du-ah, den tager syltetøj på, du-a-a-a-h.* Altid tre gange "tag-ending" med du-ah på en Beatles G'er akkord til sidst. Vi var ikke helt tilfredse med musikundervisningen og lavede ofte matematikopgaver i musiktimerne.

Sansen for det væsentlige fik Torben til at melde sig ud af gymnasiet i 2. g for at satse på musikken. Han meldte sig dog senere ind igen og færdiggjorde studentereksamen. Men pludselig spillede han fast med Holger Laumanns orkester, med Uffe Steen og David Cadogan i trio'en Cascadura, afløste med TV2, fik tilbud om at komme fast med i Gnags - som han afslog, fordi han ville en anden musikalsk vej. Han skulle til New York og gå på The New School. Her gik han på hold med senere superstjerner som Brad Meldau og Bill Stewart. Men på det tidspunkt var han absolut Aarhus' hotteste bassist. Han spillede endda på et af numrene på en Kasper Winding plade. Det var noget i start-firserne. Senere spillede han med Søren Kragh-Jacobsen, som var vores begges helt i

gymnasietiden. Hvilken teenager kunne ikke alle sangene fra "Hinkeruder på motorvejen" udenad. Vildt!

Hans helt store passion og centrum for egne kompositioner var sydamerikansk musik, især bossa nova og tango. Personligt synes jeg, at den DMA-nominerede "Tangofied"-triologi er et højdepunkt, ikke blot i Torbens karriere, men en milepæl i dansk jazz. Det er stadig en fornøjelse at høre den sjældne kombination af harmonisk og melodisk interessante numre, som samtidig swinger.

Torben var også en fremragende pædagog - præcis, uden omsvøb og umådeligt reflekteret. Som sagt tog han musikken seriøst længe før mig. Jeg spurgte ham om, hvordan man bliver god til at spille jazz, efter jeg selv pludselig var begyndt at øve mig. "Lær den altererede skala og lyt soloer af fra pladerne", sagde han. Det bedste råd, jeg nogensinde har fået. "Hvilken plade skal jeg begynde med?" "Milestones", sagde han. "Den er et must". Det er den stadigvæk. Jeg viste ham, hvad jeg øvede mig på. "Når du nu øver dig på alle de rigtige ting, hvorfor er du så ikke blevet bedre?", spurgte han. Helt koldt, men et meget vigtigt spark bagi for mig på det tidspunkt. Jeg øvede åbenbart på de rigtige ting. Jeg skulle bare tro på det.

Senere blev vi også kolleger på DJM, hvor han underviste fra 1993, hovedsageligt i teoretisk pædagogik, og vi spadserede indimellem til Åbyhøj, hvor han boede hos sin mor, når han var i Jylland. Vi havde samme hovedinteresser, musik og forskning – hans forskningsinteresse var mest inden for musikpædagogikken, hvor han, som så mange andre, var blevet optaget af Frede V. Nielsens tanker, hos hvem han tog en masters-uddannelse. I musikskolemiljøet blev hans teorier og tanker sidenhen en meget vigtig del af grundlaget for undervisningen. Jeg genopdagede hans tørre humor og altid intelligente samtale. Og hans utrolige charme.

I slutningen af 2024 blev vores fælles ven Jens Folmer Jepsen, som vi havde gået i gymnasiet med og begge arbejdet sammen med på mange forskellige projekter - Torben dog mere end jeg – diagnosticeret med kræft i hjernen. Han kom på aflastning på Vikærgården. Han lå på sit yderste. Vi besøgte ham med bas og guitar og spillede og sang med ham og hans hustru Anne i flere timer. Alle mulige sange fra vores ungdom. Alle sange handler pludselig om liv og død, når det kommer tæt på. *Intet varer evigt, snart er sommeren forbi, med den forsvinder praktisk taget alt, hvad du kan li', intet under du går rundt og er så underlig inden i* (CV Jørgensen/Kasper Winding). Musik er stadig essentielt. Til de vigtigste begivenheder i livet er musik den eneste måde, vi kan kommunikere på, trøste hinanden, og for en kort stund glemme menneskelivets fundamentale

ensomhed. Kort tid efter spillede Torben og jeg "Lysets engel går med glans" til Folmers bisættelse - to basser sammen.

Da Torben i slutningen af oktober ringede til mig og fortalte, at han lige var blevet diagnosticeret med en hjernetumor, sagde han helt nøgternt med en stemme, der allerede var mærket af sygdommen: "What are the odds? Nu er vi tre fra orkestret Erling Erlang & Trio, der har fået kræft i hjernen". Nøgtern var han også i januar, da jeg besøgte ham hjemme i Hvalsø. På det tidspunkt var han blevet meget dårligere, havde svært ved at bevæge sig og tale. Han sagde: "Hvad er der dog sket med mit ellers så veltalende jeg." Han var helt sig selv, sygdommen til trods. Nøgtern og følelsesladet på samme tid. Nøgtern i forhold til sin sygdom, følelsesladet når vi talte om familien og børnene. Altid fokuseret på det væsentlige.

Udover sin hustru Sara efterlader Torben sig fire børn.

Nu er Torben ikke blandt os længere. Et ubegribeligt tab for hans familie. Jeg og mange andre kommer til at savne hans berigende samvær, intelligens, oratoriske begavelse, musikalitet og frem for alt hans tilstedeværelse.

Æret være Torbens minde.

